

Colindul Poetului

Adrian Păunescu

Să-i fie veacul liber și întreg
Plin de sudoarea lumii truditoare
A celor ce-l păzesc și-l înțeleg,
Atâta cât de soarta lui îi doare.

Miner cinstit al nopților târzii,
Coleg de străluciri cu Universul,
Burduf de suferinți și bucurii,
Așa să-i fie toată viața versul.

Să nu dea adevărul la tocmeli
Chiar dacă el ca om ar fi să cadă,
Răpus de propriile lui greșeli
Sau de vreo ipocrită mascaradă.

Purificându-și sufletu-n furtuni
Să nu se lase vântului ce bate,
Dator mereu acelor mulți și buni
Să aibă loc de-a pururi în cetate.

Oricum, el va trăi mai multe vieți
De va simți încetul cu încetul
Ce trebuie să facă-un cântăreț
Pentru a fi, prin voia lor, Poetul.

Să creadă-n oameni și-n dreptatea lor
Agent, din veac, al plebei suferinde
Ajuns nemuritor ca muritor
Și ca depozit tandru de colinde.

Să merite să tragă-n el un tun
Cu salvele obștescului oprobriu
De n-a-nțeles ce substantiv comun
Câștigă dreptul sfânt de nume propriu.

Să-i fie versul liber și întreg
Că-i elegie, fabulă sau odă,
Căci pentru toți acei ce-l înțeleg
Prezența lui nu este incomodă.

Poemul lui, extract de zori de zi
Și început crepuscular de soare,
Să poarte suferinți și bucurii

Sudoarea sfântă a lumii truditore.

Și, dacă zilnic întâlnind infern,
Va ști să-l pună la-ncălzit cazane,
El va muri, spre-a deveni etern
Și cântec al condiției umane.